

„Nagyon vagány.”

- Rick Riordan, *PERCY JACKSON* megalkotója -

PEGAZUS

ÉS AZ ÚJ
OLÜMPOSZIAK

KATE O'HEARN

KATE O'HEARN

PEGAZUS
ÉS AZ ÚJ
OLÜMPOSZIAK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2017

Charlie-ért, a tizenöt éves szürke konflislóért, aki 2011 októberében holtan rogyott össze New York City utcakövén. Mostanra már Pegazussal nyargal valahol.

Ezt a könyvet Charlie-nak és a világ rossz körülmények között élő lovainak ajánlom. Addig fogunk felszólalni értük, addig hallatjuk a hangunkat, amíg valaki végre meghallja, és a szenvedésük véget ér...

I

A tömeg zúgása fülsiketítő volt. Az olümposziak ugrálva buzdították kedvenceiket az első nagy olümposzi focimeccsen. A Napfénylovagok csaptak össze a Herkules Hőseivel, azonban ez cseppet sem volt szokványos futballmérkőzés. A nézők elé táruló látvány pont olyan lenyűgöző volt, amilyenre az ember az Olümposzon számít.

Amikor Joel először felvetette a foci ötletét, maga is meglepődött, hogy milyen sokan fellelkesültek. A fiú mostanra a telt házас stadion pályáján a Napfénylovagok kapitányaként cselezett a labdával, átcsúsztatva egy rohamozó szatír lába között. A félig kecske, félig ember teremtmény megfordult, és úgy loholt Joel után, mintha csak az élete múlna rajta.

Joel áttört a védelmi vonalon, és a fekete-fehér labdát olümposzi csapattársának és jó barátjának, Paelennek passzolta, aki villámgyors mozdulatokkal igyekezett gólhelyzetbe kerülni. Khrüszaór, a szárnyas vadkan Joel kísérté, és védte őt az ellenfél csapatának védőitől, Merkúrtól és Minervától. Pegazus közben átsuhan egy csapat kentaur és óriás között, és hangos nyertéssel

kérte a passzt. Egyetlen gyors rúgás, és már nála is volt a labda.

Emily Jupiter társaságában figyelte a mérkőzést az oldalvonalról. Azon ámuldozott, hogy Pegazus milyen ügyes egy olyan sportban, amit a többi olümposzihoz hasonlóan még csak nemrég ismert meg. A szárnyas mén képes volt úgy rohanni előre, hogy közben négy lábával vezette a labdát.

Az egyik szatír hirtelen átszökkent Pegazus alatt, és ellopta a labdát. A kecskelábával már tovább is passzolta a csapattársai felé, de nem sokáig örülhettek neki, mert a Joel csapatában lévő fiatal kentaur lány kecses mozdulattal a levegőbe szökkent, és lótestével útját állta a magasan szálló labdának. A szemfüles mozdulattól a tömeg még hangosabban ünnepelt. Mikor a labda a földre pattant, a kentaur pontosan Joelhez rúgta azt.

Joel és Paelen egymás között passzolgatva indult meg a gólvonal felé. Végül Joel volt az, aki lövésre készült.

– Gyerünk, Joel! – kiabált Emily a székéből. – Lődd be!

Az ellenfél kapusa ijesztő volt. A szfinx felágaskodott oroszlánlábain, széttárta sasszárnyát és felkészült a védeésre.

Joel hirtelen leszakadt az őt kísérő nirád védőtől, és a labdába rúgott. A játékszer úgy csavarodott a levegőben, mintha életre kelt volna. Egyenesen a kapu felső lécének csapódott, ahonnan a szfinx feje felett a hálóba pattant.

Mikor a kapus meglátta, hogy a labda a hálóban köt ki, dühében felüvöltött, és Joelre vetette magát.

Emilynek elszorult a szíve. A szfinx hatalmas oroszlánmancsaival szorította földre Joelt. A teremtmény fejét hátravetve ismét felordított, aztán egyik mancsát

fenyegetően a magasba emelte, és megvillantotta éles karmait.

– Jupiter, állítsd meg! – kiáltott Emily az Olümposz vezetőjére, aki mellette állt. – A szfinx mindjárt széttépi!

De Jupiter ahelyett, hogy közbelépett volna, inkább tapsolni kezdett, és még hangosabban ujjongott. Emily-hez hajolva így szólt:

– Kedvesem, Alexis talán hirtelen haragú, de ő is tudja, hogy ez csak egy játék. Joelnek semmi baja nem esik...

– Jupiter elhallgatott, és végigpillantott a stadionban éljenző férfiakon. – Bizonyára sok olümposzi örömetest lenne most a helyében.

A pályán eközben Joel csapata a gólt ünnepelte, mit sem törődve azzal, hogy az ellenfél kapusa legjobb csatárakra rontott. A szfinx végül félresöpörte Joel haját az arcából, előrehajolt és hosszan megcsókolta a fiút.

– Szabálytalanság! – kiabált Emily, és dühösen a pályára sietett. Átfurakodott a játékosok között, és nagyot lökött a kapuson. – Szállj le róla!

A szfinx lassú mozdulattal lemaszott Joelről, és kígyófarkát játékosan megtáncoltatta a levegőben. Hunyorogva, kihívó mosollyal fordult Emilyhez.

– Nézzenek oda, csak nem elfogta a féltékenység az Olümposz Lángját?

Az oroszlántest, a sasszárny és a kígyófarok talán rémisztően hatott, de a teremtmény felsőteste és feje egy emberi nőé volt. Ráadásul egy kifejezetten gyönyörű nőé.

Emily szótlánul nézett hol Alexisre, hol Joelre. A földön heverő Joel ragyogó mosolyát, meleg barna szemét és helyes arcát elnézve beléhasított a felismerés: *tényleg* féltékeny volt.

– Dehogyi! – fakadt ki. – De az ellenfél megcsókolása nincs a játékszabályban.

A szfinx ugyanazzal a mosollyal sétált vissza a helyére, a kapuba. Még utoljára pajkosan hátranézett, és meglengette hosszú, éjfékete haját.

– Milyen kár! Pedig lehetne.

Paelen és Emily talpra segítették a sokktól még mindig megnémult Joelt. Miközben leporolták, Paelen lopva Alexisre pillantott.

– Nem semmi csók volt! – sóhajtotta lelkesen. – Te aztán szerencsés vagy!

Joel még jobban elvörösödött, amikor Alexis utána kiáltott:

– Később találkozunk!

– Ne éld bele magad! – szólt vissza Emily, azután a szfinx elfojtott kuncogásával mit sem törődve Joelhez fordult. Az Olümposzon töltött idő során a fiú magasabb lett, Vulcanus műhelyében pedig alaposan megedződött. Olyan sokat nőtt, hogy azt még Vulcanus sem hagyta szó nélkül, ugyanis örökké nagyobbra kellett méreteznie a Joelnek készített mechanikus művétagot, amit azután kapott, hogy a gorgók elleni csatában elveszítette jobb karját.

– Nem esett bajod? – kérdezte Emily.

Joel elgondolkodva a szfinx után fordult, aztán a fejét rázta.

– Dehogy.

Paelen erre megvillantotta pajkos mosolyát, és ajkát csókra csücsörítette.

– Nem sérült meg a puha kis szád?

– Mi van!? – csattant fel Joel, és elvörösödve lökte félre Paelent. – Hagyjál már! Semmi bajom. Nem folytathatnánk inkább a meccset?

Mikor a játékosok lassan elfoglalták a helyüket, Pegasus visszakísérte Emilyt az oldalvonalhoz. Acsódör halkan

nyihogott egyet, és Emily azonnal meglátta a szemében a különös csillogást. Pegazus jól kinevette.

– Mit röhögsz? – morgott rá.

Emily tanára, Vesta éppen akkor ért oda, és meghallotta a beszélgetést.

– Pegazus úgy véli, a szfinxnek igaza van, valóban féltékeny vagy.

– Alexisre? Ez hülyeség – magyarázkodott Emily. – Egyrészt ő csak egy túlméretezett, zöld szemű, repülő házimacska, másrészt Joellel csak barátok vagyunk, semmi több.

Vesta erre elmosolyodott.

– Hát persze hogy azok vagytok, kedvesem...

– Barátok vagyunk! – ismételte Emily, és leült a helyére. – Semmi több! Peg, mindenki rád vár, menj szépen vissza a csapatodhoz!

Pegazus erre hatalmas, kacagó nyerítésben tört ki, majd visszaroobogott a helyére.

A meccs folytatódott, és az állás továbbra is kiegyenlített maradt. A Herkules Hősei csapatában a szfinx volt a kapus, a másik oldalon pedig egy Tirk nevű hatalmas, narancsszínű nirád várta a támadókat, aki négy karjával tökéletes hálózárnak bizonyult, alig jutott át rajta a labda.

– Jó kis meccs! Bár nem tudom, hogy a repülés benne van-e a szabálykönyvben.

Emily az apja hangját hallva azonnal felugrott.

– Apa! – köszöntötte, és megölelte. – Hiányoztál.

Szinte örökkévalóságnak tűnt, milyen rég kelt útra az apja Dianával és Apollóval. Egy kisebb csapattal vizsztatértek a Földre, hogy ellenőrizték, feloldható-e Jupiter tiltása, miszerint az olümposziaknak tilos arra a világra menniük. Az Olümposz népe időközben tudomást

szerzett az emberi találmányokról, ami sokakat igencsak felcsigázott. Emily édesapja tanácsadóként és idegenvezetőként vett részt az expedíción.

Emily elengedte az apját, és Dianát is hatalmas öléssel üdvözölte.

– Ti is hiányoztatok. Mikor jöttetek vissza?

– Nemrég – válaszolt az apja. – Először a palotába mentünk, ott mondták, hogy micsoda meccs van.

A pályát végigmérve elismerően füttyentett.

– Mikor Joellel meséltétek, hogy az olümposziakat focizni tanítjátok, gőzöm sem volt, hogy mégis kit vagy mit. Azért el kell ismerni, ennél lenyűgözőbbet még sosem láttam.

Emily maga is végignézett a pályán, ahol most szatírok, háрпиák, kentaurok, óriások játszottak néhány műzsával és olyan szárnyas teremtményekkel, amikről még az ősi mítoszok is hallgattak.

– Kerberoszt is próbáltuk bevenni, de nem sikerült – mondta Emily. – A három feje folyton széttépte a labdát, úgy összevesztek rajta. A küklopsszal ugyanígy jártunk. Szegénynek csak egy szeme van, ezért mindig mellérúgott, amin hamar felbosszantotta magát. Mérgében még az egyik kaput is kidöntötte. Jupiter végül arra kérte, hogy ő vezesse az állást. Ott van... – mondta a pálya másik vége felé mutatva, ahol a küklopsz minden gólnál lapozott a táblán. – Azért úgy tűnik, hogy a többiek élvezik a játékot.

Egy szatír éppen akkor cselezte ki a védőjét, és már indult is Joelék kapuja felé. A háléhoz közeledett, mikor Paelen megjelent balról, hogy blokkolja a rúgást. A szatír gyorsabb volt, és elhajolt, majd nekiiramodott, és a nirád négy karja között egyenesen a hálóba rúgta a labdát.

A közönség tombolva ünnepelt. Emily csalódott mosollyal nézett körül az olümposziakon.

– Szerintem nem értik, hogy csak az egyik csapatnak kellene szurkolniuk. Ha gól van, ezek mindig örülnek, nem számít, melyik csapat szerezte.

Az apja bólintott.

– Talán pontosan ők értették meg a játék lényegét. Az efféle sportszerűségről a mi világunkban is példát vehetnének. – Emily felé fordulva folytatta: – Te is szeretsz focizni, a lábrögzítőddel pedig ugyanolyan jól mozogsz. Miért nem álltál be?

Emily egy pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Nem volt most kedvem. Jobb, hogy itt vagyok Jupiterrel, mert el tudom magyarázni a szabályokat. Nem mintha bárki betartaná őket.

Emily megkönnyebbülve látta, hogy az apja további kérdezősködés nélkül elfogadja a választ. Az igazság az volt, hogy nagyon is szeretett volna játszani, de nem tehette. Nem játszhatott, mert nem bízott önmagában.

Mióta visszatértek a nirádok világából, ahol legyőzték a gorgókat, Emily megtanulta irányítani a benne lakozó Lángot. Mostanra tökéletesen uralta a hatalmát. De azóta újabb erők mutatkoztak meg benne, olyanok, amik még a Lángnál is hatalmasabbak. Előfordult, hogy a tárgyak maguktól mozogtak, néha pedig, ha nagyon felmérgette valami, egyszerűen eltűntek. Vesta ilyesmit nem említett. Emily már arra is gondolt, hogy Vesta nem is tud ezekről az erőkről. Egyszerűen túl sok furcsaság történt körülötte mostanában. Úgy döntött, amíg meg nem érti és meg nem tanulja uralni az új képességeit, inkább nem kockáztat, nehogy bántódása essen a barátainak.

A meccset Joel csapata végül egy góllal elveszítette. Estére díszvacsorát szerveztek a mérkőzés megünneplésére. Emily édesapjával és Pegazussal elindult a kis lakásba, amit Jupiter palotájában alakítottak ki lakrészükként.

– Megmondom Jupiternek, hogy nem jó ötlet az olümposziaknak a Földre menni. Egyszerűen túl sok veszély vár ott rájuk. Teljesen megváltozott a világunk, mióta utoljára ott jártak. Fogalmuk sincs, mennyit fejlődünk azóta.

– De sokat meséltünk nekik a Földről, és annyira kíváncsiak – győzködté Emily.

– Tudom – bólogatott az apja. – Az a baj, hogy az olümposziak nem emberek. A legtöbbjük még csak nem is hasonlít ránk. Szerinted mi történne, ha egy kentaur vagy akár egy küklpsz bukkanna fel nálunk? Egykor istenként tisztelték őket, de most... – Elgondolkodva Pegazus felé fordult. – Nézd meg, mit tettek vele New Yorkban.

Pegazus fújtatva nyihogott, amire Emily megsimította a nyakát. A lánynak is sok emlék villant át az agyán. Pegazust lelőtték a Központi Kutatóegység nevű titkos kormányügynökség emberei, aztán a Governors Islanden lévő támaszpontjukra vitték. Eszébe jutott a látvány, amint a szeretett mén a padlón hever, és alig kap levegőt. A gondolat még ennyi idő után is szívbe markoló volt.

Az apjára nézve bólintott.

– És nem csak Pegazusnak esett baja. Láttuk, mit tett a KKE Cupidóval. A helikoptereik kis híján megölték, hiába halhatatlanok az olümposziak. Ha nem esznek ambróziát, nagyon legyengülnek és könnyen bajuk esik.

– Vagy elfogják őket – tette hozzá az apja. – Szóval szerintem abszolút nem jó ötlet a Földre menniük. Jupiterrel

is megbeszélem. Az olümposziak nagyszerű népség, nem szeretném, hogy bárkinek bántódása essen.

Egy darabig csendben sétáltak tovább. A békésen elnyúló út macskakövein most egyedül Pegazus aranypatájának kopogása hallatszott. A hosszú hallgatást Emily apja törte meg.

– Maureen nagynénéd üdvözetét küldi.

– Találkoztál vele?

Steve a fejét rázta.

– A KKE emberei figyelik a házát, úgyhogy nem jutottunk a közelébe, de felhívtam telefonon. Mondtam neki, hogy jól vagyunk. Rögtön kérdezősködött, de biztos vagyok benne, hogy lehallgatják, úgyhogy csak annyit mondtam, hogy együtt bujkálunk valahol, és minden rendben.

– Jó lenne találkozni vele – mondta vágyakozón Emily.

– Igen – helyeselt az apja. – Egyszer talán tényleg meglátogathatjuk. Elmegyünk hozzá kettesben.

– Az szuper lenne! – lelkesedett Emily.

Ahogy a lakásba értek, Emily szeme tágra nyílt a sok ajándék láttán, amit az édesapja és Diana hozott neki, Joelnek és Paelennek: ruhák, zene és Emily kedvenc nassolnivalói, például sós mogyoró, és a legnagyobb kedvenc, mályvacukor. Egy egész kupac csokit hoztak külön Paelennek is.

A halom ajándék között Emily újságokat is talált. Eddig nem különösen izgatták őt a hírek, de mióta az Olümposzra költözött, alig várta, hogy megtudjon valamit a New Yorkban történetekről.

Az újságkupac tetején a *The New York Times* egyik száma pihent. A címlapon lévő fényképen azonnal megakadt a szeme.

Ez Pegazus?

Azonnal felkapta a lapot.

Valóban Pegazus volt az – de szárnyak nélkül!

Kíváncsian elolvasta a képaláírást.

Új rekord!

Tomboló Szélvész minden idők

legjobb idejével nyerte a Hármaskoronát...

– Tomboló Szélvész? – motyogta Emily, miközben átfutotta a cikket a versenylőről, amelyik minden eddig ismert rekordot megdöntött.

– Nézd a pofáját – mondta halkan az apja. – Tiszta Pegazus, nem? A teste és a lába sötétebb árnyalatú szürke, de ha mindenütt hófehér lenne a szőre, akkor kiköpött Pegazus lenne. Tomboló Szélvész most az új szenzáció, tele vannak vele a hírek. Secretariat óta mindössze két ló nyert Hármaskoronát, de a rekordját azok sem tudták megdönteni, erre jön ez a Szélvész...

Emily alig hallotta, hogy kopogtattak. Az apja nyitott ajtót, mert le sem bírta tenni az újságot.

– Peg, ezt neked is látnod kell! – szólt, és a lapot a mén felé tartotta. – Nézd az arcát! Tényleg olyan, mint te. Mint két tojás!

Pegazus szemügyre vette a fotót, ami szemmel láthatóan felkavarta. A színét leszámítva Szélvész tényleg ugyanolyan volt, még méretre és alkatra is. Egyedül a szárny és az aranypata hiányzott róla.

– Ez hogyan lehetséges? – kérdezte Emily.

– Szóval te is láttad az újságot – lépett be Diana a szobába. – Nincs valami, amit eltitkolsz? Nem követtél el valami huncutságot, amíg Emily világában voltál?

Pegazus felháborodva prüsszkölt és morcosan dobban-
tott.

Emily a homlokát ráncolva rázta a fejét.

– Az nem lehet. Szélvész nem lehet a fia. Nézd csak, itt azt írják, hogy hároméves, de Pegazus csak tavaly ment a Földre.

– Mégis szakasztott olyan, mint te, barátom – szólt halk-
an Diana, és megsimította Pegazus pofáját. – Van jobb
magyarázatod?

Steve megrántotta a vállát.

– Talán csak egy jóvágású paripa, aki véletlenül pont
Pegazusra hasonlít.

Emily az édesapja tekintetét fürkészve rádöbbsent,
hogy Steve nem úgy látja Pegazust, ahogy ő vagy a többi
olümposzi. Első ránézésre *akár* lónak is lehetett nézni, de
mégis ordító volt a különbség. Olyasmi volt ez, amit Emi-
ly egyértelműen látott, de az apja nem. Pegazus több volt
egy átlagos lónál, valami sokkal hatalmasabb teremtmény.
A szeméből sugárzó értelem és a tartása mintha
mindenkinek azt üzenete volna: *én nem közönséges ló va-
gyok.*

Az Olümposzon sok ló volt, némelyiket Pegazushoz ha-
sonlóan még szárnnyal is megáldotta a sors, ám azok még
csak meg sem közelítették őt. Pegazus különleges, egyedi
volt – egészen mostanáig.

– Nincs igazad, apa – erősködött Emily. – Szélvész nem
egyszerűen hasonlít Pegazusra, hanem pontosan ugyan-
olyan.

Diana megnyugtatóan a lány vállára tette a kezét, és
finoman megszorította.

– Bármilyen legyen is ez a Szélvész, ő a te világodban van,
mi pedig itt, az Olümposzon. – Ezzel gyorsan témát is

váltott. – Egyébként nem szeretnéd felpróbálni az új ruhákat, amiket édesapáddal neked választottunk?

Emily Diana szemébe nézett. Volt még valami, amit elhallgatott. A tekintete mintha azt súgta volna, hogy azt később kell megvitatniuk. Emily beleegyezően bólintott.

– Igazad van. Nem olyan fontos ez a Szélvész, inkább mutassátok, mit hoztatok!

2

Míg az Olümposz népe izgatottan készült az első hivatalos focimeccs záróünnepségére, Emily és Pegazus Jupiter palotájának illatos kertjében sétált. A levegő meleg, édes és nyugodt volt, a nap kedvesen, de nem túl forrón ragyogott. A madarak vidám csiripeléssel köszöntötték Emilyt és Pegazust.

A kertből indult Jupiter útvesztője is. Emilyék kedvelték azt a helyet – tökéletes bűvőhelynek bizonyult, ha az olümposziaktól távol szerettek volna megbeszélni valamit.

Az útvesztő közepére érve nem kellett sokat várniuk, mire Joel, Paelen és Pegazus testvére, Khrüszaór is megérkezett. Joel haja még nedves volt a mérkőzés utáni fürdőtől, a hanyagul hátrasimított tincseivel pedig még lezserebbnek hatott. Paelen is lemosta magáról a koszos-füves foltokat, de az ő sötét haja a szokásos összevisszaságban tekergőzött. Most is a szárnyas sarujában érkezett, az arcán széles vigyor terült el, ahogy közelebb ért.

– Mizu? – kérdezte Joel. – Mi olyan sürgős?

Emily körbeadta az újságot.

– Nem tudtam hamarabb megmutatni, mert apa is ott volt, és ő nem látja benne a bajt. Nézzétek meg a képet, aztán olvassátok el a főcímet...

Paelen a címlapot meglátva tátott szájjal Pegazushoz fordult.

– Ez éppen olyan, mint te! Mit írnak?

Joel homlokráncolva olvasni kezdte a cikket.

– Egy Szélvész nevű versenylóról van szó, aki most nyerte meg a Hármaskoronát.

– Az micsoda? – kérdezte Paelen.

– Apa nagyon odavolt a lóversenyért – folytatta Joel, majd vágyakozón Pegazusra nézett. – Bárcsak találkozhatott volna veled... – sóhajtott. – Sokszor fogadtunk a Hármaskoronára. Ez valójában három nagy lóverseny, amik sűrű egymásutánban követik egymást: a Kentucky Derby, a Preakness Stakes és utoljára a Belmont Stakes. Nagyon ritka, hogy ugyanaz a ló nyerje mindhármát. Úgy emlékszem, hogy legutóbb a hetvenes években volt ilyen. Erre most ez a Szélvész nemhogy megnyerte mindhármát, de minden korábbi rekordot megdöntött. – Joel elhallgatott, és Emilyre nézett. – Valami nem stimmel. Nézd a statisztikáit... – mondta, és a lány felé tartotta a lapot.

Emily végignézett a számára értelmetlen számokon.

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy ez lehetetlen. Nézd meg, milyen időket futott. Ilyen gyors versenyló soha nem volt még. Így egy ló sem tud futni.

– Neki mégis sikerült – jegyezte meg Paelen.

Khrüszaór halkán visított egyet, mire Paelen leengedte az újságot, hogy a szárnyas vadkan is szemügyre vehesse a képet. Khrüszaór erre morogva megint visított.

– Nem értem – kezdte Paelen. – Hogyan lehetséges, hogy ez a versenyló ennyire hasonlít Pegazusra, ugyanolyan gyors, de mégsem Pegazus?

Joel vállat vont.

– Jobb híján azt mondanám, hogy ez egy... – Hirtelen elkerekedett a szeme, és döbbsen a fejét rázta. – Nem, az nem lehet. Arra gondolsz, amire én gondolok?

Emilyt már korábban is nyomasztotta a gondolat. A hideg is kirázta, mikor először eszébe jutott. De nem volt más magyarázat.

– Próbálok nem gondolni rá – válaszolt Emily. – Megkérdeztem apát, de szerintem nincs igazam. Azt mondja, ha így lenne, akkor Szélvész nem szürke, hanem fehér színű lenne.

– Tessék? – kérdezte Paelen. – Ti miről beszéltek?

Emily Pegazusnak hajtotta a fejét, és megsimította a csődör nyakát.

– Szerintünk a KKE-nek köze van a dologhoz.

– A KKE-nek? – kérdezte Paelen tátott szájjal. – Hogyan? Joel Emilyhez lépett.

– De az lehetetlen, nem?

– Nem tudom – mondta a lány. – Van más ötleted?

– Oda kell mennünk kideríteni – állapította meg Joel.

– Gondolj bele, Em, ha tényleg igaz, akkor nagy bajban vagyunk.

– Elég! – fakadt ki Paelen. – Megőrülök tőle, hogy rébuszokban beszéltek! Mi ez az egész?

Joel Paelen szemébe nézett.

– Elég nagy örültségnek hangzik, de úgy gondoljuk, hogy Szélvész talán klón lehet.

Paelen arca a választól mit sem változott. Emily jött rá először, hogy még mindig nem érti.

– A mi világunkban a tudomány örökké fejlődik. Eszméletlen dolgokat csinálnak génmódosított növényekkel meg ilyesmikkel. Joel arról beszél, hogy míg te, Pegazus és Diana a KKE foglyai voltatok, az ottani tudósok kísérleteztek rajtatok, és mintákat is vettek.

Paelen erre megborzongott.

– Szörnyű volt – mondta halkan. – Mindenféle masinába dugtak, aztán a véreket, a hajamat és a jó ég tudja, mimet vették.

– Pontosan – mondta Joel. – És attól félek, hogy a mintákat felhasználva valami klónt alkottak. Aklón egy olyan lény, ami ugyanolyan, mint te, belőled hozták létre, de mégsem te vagy. Mint valami ikertestvér, csak nem egyszerre születtetek. – A szárnyas ménhez lépett, és megsimogatta a pofáját. – Szélvész talán azért pont olyan, mint Pegazus, mert a tőle vett sejtekből hozták létre.

Emily teljesen elsápadt.

– Ez örülség! Mint valami sci-fiben. De ha tényleg klónozták, akkor nem kellene fehérnek lennie?

– Emlékezz vissza, hogy mi is befestettük Pegazust barnára és feketére. Mi van, ha ők meg szürkére festik Szélvészt? – találgatott Joel. – Fogalmam sincs, hogy csinálják, ezért kell utánajárnunk. Elvégre a KKE-ről beszélünk, mindannyian láttuk a bázisaikat. Szerintem minden eszközük megvan ilyesmi dolgokhoz.

Emily a fejét rázta.

– De ennek így semmi értelme. Ha képesek is lennének klónozni, miért vinnék versenyezni? Miért kockáztatnák, hogy kiderüljön a kísérlet? És különben is, az újság azt írja, hogy Szélvész hároméves.

– Nem tudom – mondta Joel. – De csak nézz a képre! Mintha maga Pegazus indult volna a lóversenyen. Ezek nem egy sima ló statisztikái.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Pegazus prüsszkölve dobbantott, egyre mélyebb gödröket vájva a földbe. Paelen is hevesen a fejét rázta.

– Nem, nem, nem! Ez lehetetlen. Nem gondolhatjátok komolyan, hogy ezt a versenylovat Pegazusból teremteték. Ez természetellenes és lehetetlen! – Emilyhez viharzott, és a fotóra bökött. – Pegazusnak szárnya van. Ennek a versenyloknak nincs. Ha Pegazusból teremteték, miért nincs neki?

Emily bólogatott.

– Én is erre gondoltam, amíg meg nem láttam ezt... – A puha fűbe lehajolva átkutatta a többi újságot. – Tessék! – Azzal egy színes, közeli fotóra mutatott, amin Szélvész éppen a győztesnek járó díjat kapta meg. A zsoké is a hátán ült még, és a férfi jobb térde alatt hatalmas heg éktelenkedett Szélvész vállánál. – Nézd azt a heget! Talán levágták a szárnyát.

– Ez csak egy gyűródés a papíron, semmi több – akadémkoskodott Paelen. – Nem bizonyít semmit.

Joel a kezébe vette az újságot, és tanulmányozta a fotót. Hamarosan a fejét rázta.

– Paelen, ez nem gyűródés, hanem egy heg. Egy dolgot pedig igenis bizonyít: vissza kell mennünk és meg kell néznünk azt a versenylovat. Ha a KKE tényleg tud klónozni, gondolj bele, mi mindent tehetnek a te vagy épp Diana DNS-ével.

A helyzet súlyossága szinte arcul csapta Emilyt. Azonnal Joelhez fordult.

– Nem csak olümposzi DNS-ük van! A KKE nirádokat is elfogott!